

»Surovo, krvavo, pristno!«

Katja Štingl; foto: Mankica Kranjec, Peter Uhan, Sebastian Cavazza

V poletni vročini se srečava kar pod sencami krošenj dreves, le nekaj dni zatem, ko je v Zagrebu na festivalu 42. Dnevi satire Fadila Hadžića, kjer se srečajo predstave iz vse bivše Jugoslavije, dobil igralsko nagrado. Kristijan Guček, član gledališkega ansambla SNG Nova Gorica, je komisijo prepričal z nastopom Đovanina v predstavi Barufe, ki je dobila grand prix za najboljšo predstavo festivala, kmalu zatem pa še grand prix na gostovanju v Srbiji. Potne kaplje, kri, pljunki, vino ... vsega tega ste lahko deležni kot gledalec, še posebno če sedite v prvi vrsti nenavadne postavitve v krogu, zato nikar ne pridite na ogled v beli obleki.

■ Sito, da se predstava uvrsti na ta festival, je ozko. Izmed številnih prijavljenih so jih letos izbrali dvanaest iz celotne bivše Jugoslavije. Katere elemente mora vsebovati predstava, da je sploh izbrana? Vsekakor so to v prvi vrsti satirični elementi. Ne gre le za komedijo, katere cilj je, da se ljudje smeji. Tudi, a predstava mora vsebovati neko višjo, globljo noto, zavito v sarkastično vsebino ali pogled na svet. Predvsem pa kreativnost.

■ Predstava Barufe. Združitev štirih primorskih gledališč (Nova Gorica, Koper, Pulj, Trst). Območje severnega Jadrana, prehod iz 19. v 20. stoletje, preraz družbe, ki je takrat vladala tam, torej ribičev, v njihovem staroistarskem jeziku. Z režiserjem Vito Tauferjem na čelu se to že sliši kot zmagovalna kombinacija in očitno je tudi bila. Predstava je v drugačni konstalaciji nastala že pred petnajstimi leti, in sicer pod imenom Zdrahe. Goldonijevo besedilo je tokrat predručajil režiser Predrag Lucić, ki pa je v začetku leta zaradi bolezni žal preminil. Vito je potem želel ustvariti nekaj kredibilnega, resničnega, krvavega in surovega v vseh svojih elementih. V dveh urah in pol je tako od začetka do konca predstave en sam energetski šus. Zares se tepemo, kričimo, zares smo umazani, govorimo pristni istrski jezik, vse, kot se spodobi. V Zagrebu so z navdušenjem opazili prav to živalsko igralsko prisotnost.

■ Ste imeli kaj težav s tekstom?

Jezik je namreč kar težko razumljiv, če ne prihajaš iz tistega okoliša. Ni bilo enostavno, priznam. Gre za dva tabora. Slovenci so postavljene neke na območje Marezig nad Koprom, Hrvatje pa v Istro. Kadar igramo tam okrog, je razumljivost seveda večja, drugje pa ljudje prepoznajo predvsem velik energetske vložek. Zame je bilo, kot da se učim madžarsko. Ko sem prvič kot Štajerec prebral tekst, nisem razumel prav nič.

■ V Zagrebu velika nagrada, gostovanja po krajih bivše Jugoslavije, na domačih tleh pa za predstavo dosti manj zanimanja. Ste res tako zelo eksotični?

Lahko rečem, da nisem videl človeka, ki bi mu bilo med predstavo za trenutek dolgčas. Zgodi se celo, tega nisem še nikoli doživel, da začnejo ljudje dejansko navijati kot v ringu in se zelo vživijo v dogajanje. Dejstvo je, da je primorsko gledališče nekoliko drugačno, kot so gledališča osrednje Slovenije. Ne da je boljše ali slabše, ima pa svojo temperamento specifično. Ponosen sem, da sem del enega bolj impulzivnih in kreativnih ansamblov, ki zadnje tri sezone nosi neko noto drugačnosti, svežine, drznosti, ki prihaja od znotraj, iz ljudi, in to opazi vedno več gledalcev pa tudi režiserjev, ki pridejo delovat tja.

■ Od kod vse umetnik črpa ustvarjalnost, kaj ga napaja? Umetnik lahko ponudi nekaj novega in svežega le, če to raziskuje sam pri sebi. In to ne mislim le v gledališču ali pač na svojem področju ustvarja-

nja, temveč nasploh v življenju. Da znaš objektivno opazovati, brez sodb in iluzornih prepričanj, kaj je prav ali narobe. Ko nato ves ta spekter svojih dognanj izraziš preko sebe na odru, ko se upaš spustiti na pot v neznano in zaupaš temu, kar pravijo, da je umetnost katarzično delo, šele potem lahko ustvarjanje dvigneš na nek višji nivo. Gre za resno delo.

■ Kakšen je vaš pogled na gledališče kot medij, da ljudje pogledajo vase? Umetnosti dajejo ljudje prevelik pomen, predvsem umetniki sami. Obstajajo ljudje, ki nikoli v življenju ne stopijo v gledališče, pa s tem ni nič narobe, niti jim nič ne manjka. Zato na svoj poklic ne gledam kot na neko višje poslanstvo. Le to je, da poskušamo biti pravični, resnični in ljubeči. Gledališče tako vidim kot prostor, kamor lahko pride človek povsem brez pričakovanj, a če se mu ponižno prepusti, lahko začuti to njegovo neizmerno krvavo moč. Nekdo, ki ima senzibilen aparat odprt in pride ali se zateče vanj neobremenjen, lahko v kvalitetni predstavi

KRISTIJAN GUČEK

V Beraški operi z Arno Hadžialjević

V predstavi Baruffe, ki pridno zbira nagrade

Pozejdon v Trojankah, SNG Nova Gorica, režija Jaša Koceli

Beraška opera

Kristijan Guček v predstavi Peter Kušter v režiji Ivane Džilas

ujame trenutek, ki se ne da opisati, saj gre za zelo intimno doživetveno izkušnjo. In to je ta čar, zaradi katerega nekateri delamo gledališče in zaradi česar nekateri hodijo v gledališče.